

F.t.l. om køb på kredit

for, at kredittkøb bør reguleres i to love, én for erhvervsdrivendes køb på kredit og én for forbrugers køb på kredit. Den nærmere argumentation herfor fremgår bl. a. af bilag 10 i betænkningen.

Justitsministeriet finder dog ligesom udvalgets flertal, jfr. betænkningen s. 35-36, at hensynet til overskueligheden og behovet for at mindske afgrænsningsvanskeligheder taler for, at lovreguleringen sker i én fælles lov, i hvilken der samtidig tages hensyn til, at den beskyttelse, der gives kredittkøberne, bør gradueres efter, hvem køberen er. Justitsministeriet finder endvidere, at en sådan løsning giver bedst mulighed for tillige at sikre den mindre erhvervsdrivende, der køber på kredit, en rimelig beskyttelse.

Lovforslaget er på denne baggrund opbygget efter samme principper som udvalgets lovudkast. Kapitel 1 (§§ 1-7) angiver lovens område og indeholder flere vigtige definitioner. Kapitel 2 (§§ 8-17) indeholder de almindelige bestemmelser, som finder anvendelse på alle kredittkøb. Kapitel 3 (§§ 18-32) indeholder de særlige regler vedrørende køb med ejendomsforbehold. Kapitel 4 (§§ 33-36) indeholder enkelte særregler vedrørende kontokøb. Kapitel 5 (§§ 37-42) indeholder især bestemmelser om civilretlige og strafferetlige sanktioner, og kapitel 6 (§§ 43-44) indeholder ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser.

b) *Forbrugerbegrebet (forslagets § 4).*

En række af lovforslagets bestemmelser skal kun anvendes i forbrugerkøb. Det har derfor væsentlig betydning, hvordan dette begreb defineres. Efter udvalgets forslag defineres forbrugerkøb som køb, der indgås med sælgeren i dennes erhverv, når det købte hovedsageligt er bestemt til ikke-erhvervsmæssig anvendelse for køberen, og sælgeren vidste eller burde vide dette.

Denne definition svarer til den civilretlige afgrænsning, som er fastlagt i adskillige forbrugerskyttelseslove i de senere år, nemlig lov nr. 638 af 21. december 1977 om renter ved forsinket betaling m. v., lov nr. 139 af 29. marts 1978 om visse forbrugerftaler (dørsalgsloven) og lov nr. 147 af 4. april 1979 om ændring af købeloven (forbrugerkøb). I forbindelse med denne lovgivning er det af adskillige erhvervsorganisationer anført, at definitionen er for snæver, idet mindre erhvervsdrivende ofte har behov for samme beskyttelse som forbrugerne. Tilsvarende kritik er blevet anført i anledning af udvalgets forslag, jfr. også betænkningen s. 61.

Justitsministeriet har forståelse for disse synspunkter, men har fortsat ikke fundet det muligt at finde et generelt anvendeligt kriterium, der kunne angive de erhvervsmæssige køb, hvor de særlige beskyttelsesregler skulle finde anvendelse.

En udvidet beskyttelse af de mindre erhvervsdrivende, som køber på kredit, bør derfor efter justitsministeriets opfattelse ikke ske gennem en ændring af forbrugerbegrebet.

Imidlertid rummer lovforslaget en betydelig beskyttelse også for købere i andre kredittkøb end forbrugerkøb. Den allerede eksisterende beskyttelse efter afbetalingsloven er således opretholdt for alle køb med ejendomsforbehold, ligesom en række af lovforslagets bestemmelser, f. eks. § 15 om kravene til misligholdelsens omfang, § 22 om fagedrettens adgang til at udsætte en tilbagetagelsesforretning og § 32, stk. 1, om selvtægt, vil betyde en yderligere beskyttelse af køberen i sådanne køb. I andre erhvervsmæssige køb vil lovforslaget betyde, at området nu ikke længere er ulovreguleret, omend lovens regler i disse køb kan fraviges ved aftale, jfr. pkt. c) nedenfor. Behovet for en yderligere beskyttelse af de mindre erhvervsdrivende må endvidere i et vist omfang antages at kunne imødekommes ved anvendelse af aftalelovens § 36 om tilsidesættelse af urimelige aftaler.

c) *I hvilket omfang skal parterne kunne fravige loven ved aftale? (forslagets § 6)*

Justitsministeriet er enig med udvalget i, at loven i *forbrugerkøb* ikke skal kunne fraviges til skade for køberen.

Med hensyn til *erhvervskøb* har udvalgets flertal foreslået, at parterne ved køb af erhvervsløse, som ikke er et motordrevet køretøj, skal kunne aftale, at loven ikke skal gælde for købet, når kontantprisen overstiger 100.000 kr., jfr. s. 35, 56, 59, 63-64 og s. 114-116 i betænkningen. Baggrunden for dette forslag er, at det ofte har været kritiseret, at afbetalingsloven, selv om den har karakter af en social beskyttelseslov, omfatter alle afbetalingskøb uanset købets størrelse og uanset, hvem køberen er. Kritikken har i første række sigtet til afbetalingslovens krav om mindstuedbetaling. Der har endvidere været udtrykt ønske om, at visse erhvervsmæssige lejeforhold, herunder leasing, blev undtaget fra afbetalingsloven. For så vidt angår leasing har bl. a. den gældende regel i afbetalingslovens § 1, stk. 2, givet anledning til problemer, fordi den bestemmer, at lejekontrakten betragtes som køb på afbetaling, når det må antages at have været meningen, at modtageren af tingen skal blive